

Бога? Защо го принасятъ тѣзи чужденци-езичници въ даръ на Иосифовия синъ? Или — наситили се на своитѣ богове — тѣ търсятъ нови? — съ присмѣхъ забелязваха нѣкои отъ синагогата.

— Да отидемъ въ нашия Съветъ и да видимъ, какво трѣбва да се прави! Това е цѣло магьосничество, което става тукъ, въ кжщата на овчаря Самуилъ! Но то може да доведе народа до възстание и може да му навлѣче страшния гнѣвъ на римлянитѣ, — лукаво добавяха книжници и законници.

А тримата чужденци — мъдречи отъ Изтокъ — не искаха и да знаятъ, какво приказваха всички тѣзи хора.

— Какво добро могатъ да искатъ тѣзи кораво-сърдечни люде? Не тѣ ли допустнаха да се роди тѣхниятъ Месия и Царъ въ една пещера? И не Го ли оставятъ още да живѣе въ тая бедна колиба? Сигурно тѣ не сж човѣци съ добра воля! — си мислѣха тѣ. И бѣха доволни, че божествениятъ Младенецъ въ тая бедна кжщица имъ разбулваше тайни, които оракулитѣ и митоветѣ въ тѣхната страна не можеха да имъ откриятъ.

Чувство на дълбоко благоговение изпълваше душата на тримата чужденци въ Витлеемъ. Тѣ бѣха истински щастливи, че доживѣха да намѣрятъ подъ ржководството на чудната звезда своя Царъ и Богъ. И Нему тѣ горещо и дълго се молиха предъ разтворенитѣ си палатки на полето извънъ Витлеемъ подъ нощното звездно небе...

Когато обаче на сутринята витлеемци отново ги потърсиха, тѣ бѣха вече си заминали по другъ пътъ за страната си.